

Swend's Bluesband

NEIL YOUNG

Falkoner Salen, Frederiksberg
Fredag 29. februar 2008

NEIL YOUNG

Continental Tour 2008

NEIL YOUNG

Neil Young havde i Falconer Salen i aftes stort held med at blande den akustiske og elektriske koncertoplevelse.

Falconer Salen:

*Neil Young,
fredag aften*

Det er uskyldigt nok, men selvfølgelig er det ikke hende, Pegi, vi er kommet for at høre, og selv om hun skam har udgivet en rigtig plade, er hun kun med i kraft af, at hun er gift med ham. Hendes jordnære country erindrer - hvad min kone aldrig forsømmer at stikke mig i næsen - om, at countrymusikken i sin essens ikke er så forskellig fra Bindslev Harmonikatræf, og det er rigtigt, og så alligevel; for det første er Neil Young ikke til stede under Bindslev Harmonikatræf, for det andet kommer et harmonikatræf per definition ikke ud af stedet.

Det gør Neil Young, han bevæger sig frit *From Hank to Hendrix*, som han indledte med i Falconer Salen fredag for øjnene af et lidenskabeligt hjemmepublikum valfartende hertil fra alle verdenshjørner, herunder Odder og Sverige.

Man er klar. Klar med en stående ovation inden første akkord er slået an. Selvfølgelig. Det manglede også bare. Neil Young er 62 år gammel, hvem ved, om han nogensinde kommer tilbage til København, så hvis vi ikke skulle klappe nu, klappe ad Neil Young, så ved jeg sågu ikke, hvornår vi skulle klappe, for det er jo også et livsværk, vi klapper ad, et værk, der har skrevet sig ind i vores eget.

Så man bliver ikke yngre af, at han spiller videre med *Ambulance Blues*, og *Sad movies*, livet slider, livet krøller os alle sammen; *A man needs a maid*.

Neil Young går til flyglet for at spille den, og det er tydeligt, at livet også slider på stemmen. Ikke at Neil Young nogensinde har aspireret til Aksel Schiøtz-fortjenstmedaljen i hverken guld, sølv eller bronze, men især under klassikeren *After the Gold Rush*, udsat for det obligate, gotisk udseende orgel, er det som, stemmeorganet giver sig, piber lidt under udfordringen, både dem, der allerede er overvundet og dem, der skal komme.

Det lyder lidt anderledes, end da Johnny Cash begyndte at pibe. Hans alderdom fyldte rummet ud med en ekstra tragisk etos dér, hvor stemmepragten måtte vige, hos Neil Young er den kun vigende, og det klæder ikke hans skæve, akavede sangudtryk, at stemmen bliver ældre.

Når man at tænke, før han (i modsætning til i går) diverterer med en intens udgave af *Heart of gold*, og vist så, den går til hjertet, som den skal og med tilføjelsen:

"and I'm getting old"

NEIL YOUNG

Vi bliver alle ældre, men Neil Young synes i særlig grad at være blevet det. Som han sidder der på skamlen, stor og bred med det det vigende, pjuskede grå hår i karakteristiske fedtede tjavser løst omkring sig, ligner han trolden fra et eventyr af Grimm, til lejligheden klædt på af Den Store Gatsbys skrædder. Trolden bærer et sommerligt beige jakkesæt og en løs hvid skjorte, signalerende "anyone for tennis?", men vi skal ikke spille tennis i aften, vi skal spille guitar, og Neil Young går ludende rundt dér mellem scenens rekvisitter og kærtegner de mange instrumenter, som om han glæder sig over, at dertil er han nået, at han kan vælge lige dét instrument, han vil, og spille lige det han vil, fokusere på lige akkurat det hjørne af det store maleri, han har malet

Symbolikken er til at tage at føle på, når Young har en tekniker iført rød jakke og hvid stråhat til at stå og agere kunstmaler i baggrunden, mens en *cigarstore indian* ser manende til fra scenens ene side. Men det er alt sammen i orden, Neil Young kan bære selv en meget tung symbolik, han bærer historier med sig og kan bære dem med ind selv i Falkoner Teatrets kønsløse foyer, hvor der er kø ved urinalerne og en fadøl koster 48 kr. og smager af vand.

"Forstår du, jeg gik jo i det, der dengang hed 3. real," forklarer en århusiansk mand med vigende hår et par yngre mænd og går videre til beretningen om, at *Harvest*, altså ikke bare albummet, men selve nummeret *Harvest*, er relativt let at spille, så det var nummeret, skolebandet tog op dengang og havde succes med et stykke tid.

Sådan har vi alle vores Neil Young-erindringer, og det er ikke bare nostalgi, det er mere end det, det er selve sangene, der spiller videre i alle vore guldhjerner og med sig bærer bittersøde erindringer om alt muligt, som er bedst tjent med at blive netop dér. I sangene og i erindringen, godt gemt.

Så kommer der strøm på.

Også på Young. Den gamle har iført sig et sort jakkesæt med artistiske malerpletter, men han er også blevet ti år yngre på de afmålte 25 minutters pause, og han er fra begyndelsen ude over rampen som *Mr. Soul*. Ved siden af mig står en rødkindet en pige og klapper. Hun er ung. Det er der mange af publikummerne, der er. Hun og kæresten har smidt de identiske anorakker og hun klapper og klapper, nogle gange i takt, nogle gange ikke, men det kan være lige meget, for Neil Young spiller meget højere end som så, højt i mere en én forstand, og vel gør hans band ikke megen forskel i aften, men det gør han selv, han leverer varen så højt og intenst, at riffene arbejder sig ubesværet vej gennem generationer. Den rødkindede ligner præcis den, der ser noget i virkeligheden for første gang, noget, hun kun har fornemmet sig til via elektroniske gengivelser og You Tube, og som nu står lyslevende og tungt foran hende.

Og trykker den af.

Med *Dirty old man* fra det seneste album "*Chrome Dreams II*," om den gamle grisebasse, der prøver at få tingene til at løbe rundt, som drikker sig fuld fredag aften og som bliver taget i utugtig omgang med cheffens kone på parkeringspladsen, men hvad skal man stille op? Sådan er livet jo.

Man må have lov at vifte lidt med ørerne, og så er det - på et eller andet tidspunkt mellem guitarsoloen i *Down by the river* og det svingende omkvæd i *Hey hey, my my*, at Falkoner Teatrets rammer bliver for snævre. Med de lysende numre på stolerækkerne, den lidt for strange benplads, slå-ud-sæderne, de bløde trapper med væg-til-væg tæpperne, i det hele taget denne stemning af popcorn og ni forestilling og Første Kærlighed.

Det er for pænt. Det gik endda under det akustiske sæt, hvor andagten blev understreget af den manende besked på indgangsdøren om, at dørene *will be closed* under dette mere mediterende sæt, og at drikkevarer ikke er tilladt i salen (alene dette ord: salen) men nu?.. Nu har vi erindret, nu vil vi gerne danse, eller i det mindste det, der ligner, hoppe, skabe os, men det tillader rummet ikke, de fysiske rammer er musikkens antitese, og det hjælper ikke engang at ringe efter *The Doc*, som Neil Young kærligt kalder en af sine teknikere, som både kan spille elektrisk citar og lappe fingre sammen, når de er helt ødelagte af guitarstrengene. *Powderfinger*. Han leverer den i en kort, kontant og stærk version, stemningen koger, publikum er helt, helt med. Selvfølgelig.

NEIL YOUNG

Og så. Så er det - for første gang i aften - som om Neil Young forsvinder så ganske ind i sig selv, som han plejer van med mellemrum. Ved siden af mig sidder den rødkindede pige og sover de uskyldiges søvn, mens Young guitarsoloer borer sig længere og længere ned og længere og længere væk og bare bliver ved og ved, som kun Neil Young kan blive ved og ved uden at fortrække en mine, men med ganske mange trækninger i den gamle krop, der samler sig knugende om guitaren, som vil han aldrig give slip på den og nummeret *No Hidden Path*.

Så går den gamle mand. Ikke mange ville tillade sig at slutte på den måde.

Men han kommer tilbage, og han når på omkring fem minutter at reklamere bedre for den frie verden, end andre når det på to perioder som USA's præsident, men bevarer, det er selvfølgelig også noget andet, når man bare skal sætte strøm på budskabet og lægge bund i bassen; *Keep on rocking in the free world*. Nemlig.

